

ליאת יצחקי

ניתן לרכוש את האלבום
בחנויות הספרים
והמוזיקה המובחרות

1

הזמן שלה

צמרמורת. זה מה שהרגשתי כששמעתי לראשונה את ליאת יצחקי שרה. משהו בקול שלה, העדין, הנשבר, אך המפליא לסלסל ולפרוט על מנעד קולות רחב, גרם לי לרצות לשמוע את אלבומה החדש כמה שיותר מהר. את הנשיות במיטבה מצאתי באלבום הבכורה של מי שזכתה בפרס אקו"ם לשנת 2010. רוך, חיוך, שובבות נערית וחוכמת חיים עטופה בהומור קליל. אני מודה שהופתעתי לא פעם במהלך ההאזנה לאלבום. הפעם הראשונה הייתה כששמעתי את יצחקי העדינה מסלסלת ומשלבת בחלק משיריה גם מוזיקת "בכפיים". הצליל האתני הנוכח בשיריה אך עשוי בטוב טעם הקסים אותי. פעם נוספת הייתה בשיר המצמרר "אין לי דבר" שנכתב

אני מודה שהופתעתי במהלך ההאזנה.

הפעם הראשונה הייתה כששמעתי את

יצחקי העדינה מסלסלת מוזיקת "בכפיים"

על פי מילותיו של גד עזרא הי"ד, שנהרג בג'נין בעת מבצע חומת מגן, במכתב שכתב לארוסתו דאז ונמצא במגירתו לאחר מותו. השיר מזוהה עם הראל מויאל שביצע אותו באופן בלתי נשכח, אך מסתבר שיצחקי היא זו שכתבה את מילות השיר והוא מושר כעת על ידה ומרגש בכל פעם מחדש.

באלבום אחת עשרה רצועות, שלכל אחת אופי משלה. כל אחת מהן חושפת עוד טפח מדמותה של יצחקי. ב"אור מן המזרח" היא אם מסורה לחמישה ילדים, ב"תנו עוד אהבה" היא אישה עובדת, ב"בית שאן" היא שוב הילדה מן העיירה הצפונית, ב"סימה" היא הנערה המפוקחת או אולי הקשישה בעלת העיניים החכמות. ב"איזה ימים" היא בת זוג אוהבת ומוחלת. ב"יומי ולילי" היא מתפייטת כרעייה בשיר השירים. את כולם מלבד אחד ("עץ הרימון") כתבה והלחינה יצחקי ויצרה אלבום מופלא, מושקע ומשמח עד מאוד.

